

Йото Йотов

Първата любов

Може би...

Беше някъде около обяд, но наоколо все още нищо не се виждаше. Голяма част от деня бе преминала под знака на стелешците се навсякъде гъсти мъгли. Имаше моменти, в които младият мъж се чудеше, дали същото изпитват и мъртвите. Дали това не бе някаква част, или най-малкото, отражение на Света на сенките? Какво ли изпитваха отпътувалите за там души, ако бъдат принудени да прекарат вечността на подобно място? Беше без значение, че бе израснал сред тези гори. Имаше моменти, в които просто му се струваше, че никога няма да стигне до някое място, което да му е познато. Навсякъде около него се простираше бялата лепкава мъгла, проникваше в дрехите му и продължаваше натам, сякаш за нея плътта нямаше никакво значение. Всъщност вероятно това бе точно така. Под него конят му, въпреки че беше от нарочно селектирана порода и бе обучен за военни кампании, и битки, беше свел примирено глава и вяло пристъпяше между изникващите, сякаш от нищото, черни силуети на дърветата. Те се появяваха, само за да изчезнат след миг отново в небитието. Това животно беше с него през толкова изпитания и бе един от малкото, все още живи негови другари.

– Спокойно, приятелю! – наведе се напред и потупа успокоително животното – Скоро ще стигнем и ще се отървем от тази проклетия. Дяволите да ме вземат! А само като се сетя, че някога обожавах подобни приумици на времето.

Замисли се за своето детство и за това, което все още му липсваше. Години бяха изминали от онези дни, когато бе само едно невинно хлапе и тези гори бяха неговия свят. Това беше и мястото, на което бе изградил своите първи морални ценности и приятелства, макар и със съществуващата на леса. Да! Тук беше оставил и своята първа любов. Всъщност единствената си любов. Парещото го чувство, все още бе тук и не спираше да го изгаря. Вече не беше онази неясна тръпка и копнеж, които се бяха зародили във все още недораслото хлапе. Не, сега бе обич, каквато може да изпитва само един мъж към една жена, но не към която и да е жена, а към жената с главно „ж“ – нея единствената. Всичко беше започнало просто като игра с по-малкото и грозновато момиченце, но някак от само себе си всичко се бе променило. Може би това беше и причината, за да се завърне след толкова време пак тук.

Селото се състоеше от малки дървени колиби, повечето почти плътно допрени една до друга. Прозорци липсваха и единствените

отвори служеха както за врати, така и за прозорци. Предимството бе, че през зимата жилищата бяха сравнително лесни за отопление, като най-често и животите спяха вътре със семействата. Изобщо всичко в съзнанието на селянина беше изградено на принципа на това, какви ползи биха могли да се извлекат.

Всяка къща принадлежеше на едно семейство и се предаваше през поколенията. Случваше се някоя фамилия да замине някъде другаде. Това бе много рядко срещано явление и не бе особено разбираемо, тъй като за местните селото и близките обработваеми земи бяха съществена част от света. За тях беше неразбираемо как хората могат да живеят някъде другаде, но всеки има право да греша. Селяните ги оставяха да търсят каквото и да било живот извън техния малък свят. Един ден, когато се убедяха, че няма да го открият, те щяха да се върнат, факта, че никой досега не се бе върнал, явно изобщо не си заслужаваше да се обсъжда и човек да си губи времето да разсъждава върху него. Изобщо, като цяло животът беше прост: работа на нивите, грижа за добитъка и приятни вечери прекарани в голямата централна къща – единствената изградена от камъни и кирпич – където заседаваше и Съвета на старейшините. Съвет, състоящ се от тримата най-възрастни мъже – обикновени изкуфели и негодни за нищо старчета, които, неясно защо и как, се бяха изхитрили и успели да пропуснат да натрупат прословутата мъдрост на дълголетие.

Веднъж месечно се организираше лов и това си бе своеобразен празник. Ако запиташ някого, то хората от селото не се страхуваха от гората, но просто там нямаше, кой знае какво, интересно и не беше необходимо да навлизат в нея. Ловът обаче е друго нещо. Ловците не навлизат сами в дебрите на леса. Не че се страхуват, разбира се. Те се събираха на внушителна група и сподиряни от тичащите около тях деца, и обожаващите техния героизъм жени, тръгваха на лов. Въпреки това те избягваха да навлизат навътре сред тези безсмислени дървета, а дебнеха в покрайнините и ако имаха късмет се завръщаха до вечерта с елен или някоя сърна. Ако сполуката не ги споходеше, те отново се връщаха преди мрак и геройски отиваха да се почерпят.

Ловът бе голямо събитие и децата се радваха, и често мечтаеха как самите те ще ходят един ден. През останалото време играеха в ограденото пространство около селото, или в тесните пространства между домовете. Още доста рано за Магот ловът бе престанал да бъде интересен. Майка му беше починала при раждането му и той бе отгледан от своя баща. Въпреки това той живееше нормален живот, и макар понякога да

чувстваше някаква празнина в себе си, бе едно доста щастливо хлапе.

Никога нямаше да забрави онзи лов, когато мъжете се прибраха, но определено бяха умълчани и избягваха да вдигнат погледи от земята. Бяха нападнали глиган и тази им проява на храброст беше коствала крака на един от тях, след като лечителя не бе успял да го спаси. По-страшното бе, че беше струвала и живота на неговия баща. С дни не можеше да повярва, че никога няма да чуе отново неговия глас, и че няма повече да го види да влиза усмихнат у дома. В него се появи нова празнина и сега вече знаеше, какво му бе липсвало до сега. Знаеше и какво няма да има никога отново.

Животът му не бе чак толкова лош. Беше още твърде малък, за да може да върши някаква сериозна работа, така че прекарваше времето си в игри с връстниците си. Всеки ден бе на гости на различно семейство и хорската добрина му позволяваше да води що-годе нормален живот. Хранеха го, а мъжете отделяха време да му покажат по нещо, така че растеше не по-различен от своите другари. Въпреки това се чувстваше различен. Знаеше, че няма, кой знае какво, което да го свързва със селото и с хората в него. Наистина, те бяха добри към него, но винаги щеше да им бъде чужд. Никога нямаше да го оставят в нужда, докато расте, но и никога нямаше да заместят семейството му.

Пределите на селото не го задоволяваха и щом малко поотрасна започна да се скита из околностите сам. Другите деца на неговата възраст се страхуваха да напуснат сигурността на оградата и защитата на къщите. Не и той. Беше достатъчно умен, за да се досеща, че ако знаеха за неговите скромни експедиции, възрастните отдавна щяха да са му забранили да излиза извън селото, фактът, че няма семейство, му помагаше да скита необезпокояван наоколо. Стига да се прибираше навреме за вечеря, никой нямаше да се притесни за него. Вероятно всеки предполагаше, че в този момент някой друг се занимава с него.

Щом навлезеше сред дърветата и се скриеше от хорските очи, изчезваше всякаква следа от притеснение и неувереността му се стопяваше. Сега тук бе неговия дом, и тук той се чувстваше сигурен. Нямаше го съжалението, което срещаше в чуждите погледи. Нямаше и нужда да обяснява как се чувства. Вековните гори бяха мястото, където можеше да бъде сам със себе си. Тук необезпокояван би могъл да се държи естествено, без да е необходимо да се притеснява за чуждото мнение. Имаше осезаема нужда да се отдалечава все повече и да бъде на места, където никой от неговото селище никога не бе посещавал. Не се

страхуваше от дивите зверове, тъй като в него, неясно от какво породено, живееше убеждението, че самият лес ще го пази. Понякога се улавяше, че мисли за себе си като за дете на горите и се надяваше, че щом той така го чувства, то и те го приемаха за такава. Обичаше да тича сред безбрежните стволове на дърветата и да скача във водите на тихите горски потоци. Все пак бе все още дете. Израстваше висок и жилив, но до истинското му възмъжаване щеше да мине доста време, пък дори и да бе изпреварил в много отношения връстниците си.

Беше топъл следобед и Магот бе приседнал под любимото си дърво. То беше вековен дъб и короната му се разпростираше, високо към небесата, сякаш, за да закриля младото момче. Чувстваше се сигурен, когато бе опрял гръб на могъщия ствол. Дебелата кора беше напукана, но никога не бе го наранила. Умората надделя и детето се унесе, излегнало се сред стърчащите от земята корени. За страничен наблюдател би било доста трудно да го забележи сред огромните коренища, но когато се пробуди, той разбра, че все пак е бил открит.

Отвори очи и бе толкова изненадан, че дори и не направи опит да помръдне. Срещу него стоеше момиче и го гледаше. Вероятно бе няколко години по-малко от него и определено не бе човешко дете. Тя нямаше дрехи по себе си и единствено дългите ѝ, черни като нощ коси я покриваха. Самото създание беше черно. Не в смисъл на чернокож, а просто черно. Тялото ѝ бе покрито с малки квадратни люспици. Дори лицето ѝ бе закрито от тях. Те бяха неговата кожа и когато се приближи до него, те странно отразиха околността. Когато момичето се движеше, сякаш се сливаше със заобикалящата я гора и момчето разбра, че срещата им не бе случайна. Очевидно беше, че ако пожелаеше, то можеше да остане скрито от неговия поглед. Колко ли пъти бе минавал до нея, без да знае това? Беше ли го наблюдавала тя със своите тревисто зелени очи?

– Коя си? Може би по-скоро: какво си ти?

Очите ѝ продължаваха да го изучават, но отговор не последва.

– Разбираш ли ме или не можеш да говориш? Направи нещо. Поне някакъв знак. Виждала ли си ме и преди?

Не му отговори, но и не му даде знак. Просто седна срещу него и го загледа доверчиво. Магот не знаеше какво да направи. Не му беше отговорила, но сякаш я разбираше. Може би не за всяко общуване бяха необходими думи?

– Ще те наричам Мелхо'а. Така се е наричала и майка ми. Магот – каза и посочи себе си. – Магот.

След това посочи нея.

– Мелхо'а. Магот.

Тя се усмихна и кимна. Значи го разбираше. Не говореше, но разбираше. И той също и се ухили. Нямаше никаква причина да не могат да общуват. Прекараха целия ден заедно. Вечерта той не бе сигурен как да постъпи.

– Утре пак ще се видим, нали? Надявам се ти да ме намериш. Обзалагам се, че си по-добра от мен в това.

Не знаеше дали ще се видят отново, но определено бе наистина щастлив, когато се прибра у дома.

Някак неусетно изминаха две години. Магот беше на шестнадесет и имаше вече своите задължения. По-голямата част от деня му бе зает и не му оставаше време да обръща внимание на старите си приятели. За тях той беше станал прекалено саможив и необщителен, така че даже когато търсеше тяхната компания, те го избягваха. Не, че това го притесняваше особено. Нямаше намерение да прекара живота си в тези колиби и да живее по един и същи начин – ден след ден. Искаше да види света и да опознае нови места. Вече, определено, не му стигаха дивите гори, а и за него те не бяха толкова непознати. Използваше повечето от свободното си време да е там – навън. Имаше работа, която да върши, но пък възрастта му си имаше и предимства. Така например, никой не можеше да го задържи вече в селото. Излизаше по всяко време и когато пожелаеше можеше спокойно да прекара нощта навън сред горите.

Там никога не беше сам. Мелхо'а бе винаги до него. Тяхното плахо приятелство, постепенно бе прераснало в силна привързаност, а отско-ро, може би, и в нещо повече. Разбираха се без думи или жестове. Бяха се научили да разговарят с поглед и това ги бе сближило още повече. Тя не говореше, но за сметка на това беше доста добър слушател. Винаги слушаше с интерес за неговите проблеми в работите, които му възлага-ха. Усмивка, изгряваше на лицето ѝ, когато той споделяше своите пла-нове и мечти, физически тя се беше променила. Кожата ѝ бе все същата, но на гърба ѝ постепенно започнаха да се появяват малки гърбици. Ма-гот беше свикнал с външния вид на странната си другарка и подобни промени видимо не го притесняваха. Иначе малкото момиченце се превръщаше в хубава млада дама. Макар и различна тя бе красива. От нея струяха спокойствие и чистота. Една първична невинност, така присъща на дивите животни, които не са имали никога допир с цивилизацията.

Днес Магот се бе освободил по-рано и я чакаше близо до селото. Напоследък имаше доста задачи и беше станал доста разсеян, така че в

първия момент не успя да си обясни значението на шумотевицата, която се разнесе. Изправи се под дървото, където бе седнал и се послуша. Ловът! Бе забравил, че днес е деня на лова. Явно кучетата бяха надушили нещо и го преследваха в негова посока, тъй като яростният им лай се усилваше. Нещо го жегна в гърдите. Можеше ли да преследват Мелхо'а? Ловците нямаше да могат да я видят, но кучетата щяха да я подушат. Дали бе тя? Беше ли достатъчно бърза, за да се измъкне?

Чудеше се, дали да не се опита да я пресрещне, когато тя изскочи тичешком от далечните храсти и се насочи към него. Дишаше тежко и за първи път той съзря в погледа ѝ страх. Изпълни го ярост и ненавист към съселяните му. Тя не заслужаваше подобно нещо. Не и тя! Притисна момичето до себе си и започна да я гали успокояващо. Нямаше да могат да се скрият някъде. По-добре беше да изчакаят ловната дружина тук. Време беше да ги приемат и двамата такива каквито са. Може би, момента да се изправят срещу истината беше дошъл!?

– Всичко ще бъде наред! Успокой се! – продължаваше да успокоява момичето в прегръдката си. – Мисля, че вече е време да разберат за теб, за нас.

От храстите се появиха първите преследвачи. Изскочиха няколко огромни и запенени кучета. Тичаха с всички сили, вероятно доловили близостта на своята жертва. При всеки скок от устните им пръскаха лиги и ако не отблъскваща, то гледката беше доста страховита. Забелязаха ги и спряха объркани. Магот се знаеше с всичките още от малки кутрета и миризмата му им беше позната. Кучетата виждаха своята плячка в неговите обятия и не знаеха какво да направят. Въпреки това, вероятно скоро щяха да се престашат и да ги нападнат, настървени от гонитбата.

Появата на ловците предотврати подобен развой на събитията.

Запъхтяни дотичаха и мъжете от селото. Спряха като вкопани и в първите мигове очите им не можеха да асимилират това, което виждаха. Макар и странен, той все пак бе дете от тяхното село. Повечето от ловците се бяха грижили за него, когато беше все още невръстно хлапе. Сега стоеше горд пред тях, притиснал до себе си размиращият се силует на някакъв демон. Един от тях пристъпи към двамата младежи и се прокашля неловко.

– Какво става тук, Магот? – мъжът не отделяше поглед от уплашеното момиче. В неговите очи тя представляваше само един силует, който се сливаше с околността. Въпреки това, различаваше нещо в обятията на юношата. – Какво е това? Нима си в съюз с такива изчадия на презподнята!?

– Тя не е нищо друго, освен едно момиче! Това, че е по-различна, не променя нещата. Не е дявол и няма да позволя, на когото и да е било от вас, да я нарани. Хванете кучетата и ни оставете на мира!

Сред наобиколилите ги ловци се понесе шепот. Успя да различи възклицания от рода на: „Омагьосала го е!“, „Момчето не е на себе си! Да се занимава с подобни същества!“

Въпреки това те хванаха кучетата, но не се отдалечиха, а напротив – затегнаха обръча около децата.

– Магот, имаш нужда от помощ! Сега си объркан, но щом се прибереш в селото и си починеш, нещата ще се оправят. Остави на нас да се оправим с това същество.

– Няма да стане! – твърдо осече той. Беше изненадан от подобна дързост, за която и не предполагаше, че съществува в него. Не очакваше и да чуе следващите думи, които изрече. – Аз я обичам и никой няма да я докосне, докато аз съм жив!

Усети, че тялото на девойчето в ръцете му се стегна, но миг след това се отпусна и сякаш не се страхуваше вече. Беше спокойна от това, че се намираще в неговите ръце. При тези му слова групата ловци отново се разшумя.

– Не можем да те оставим в лапите на подобно чудовище, синко. Трябва да дойдеш с нас! Съвета на старейшините ще реши какво да прави с теб.

– Тогава ще вземем и нея с нас!

– Изключено! – мъжете се смръщиха и се приближиха още. – Няма да пуснем подобно нещо в домовете си!

– Млъкнете! Тя не е нещо! – в очите на Магот се разгоряха пламъците на лудостта. – Защо трябва изобщо да се месите? Какво ви влиза в работата моя живот? Вие не сте мои родители! Какво ви е грижа за един сирак?

Мъжете се свиха пред яростта на момъка. Бяха объркани и им трябваше някакво разумно предложение. Страхуваха се да оставят децата тук, защото знаеха, че в селото не биха одобрили постъпката им. Магот знаеше това и продължи:

– Ето какво ще направим: аз ще се върна с вас в селото и там ще оставим скапаните старци да решат каква ще бъде съдбата ми – презрение-то към старейшините му спечели няколко яростни погледа. – Нея ще я оставим обаче тук. Оставете я на мира и така всички ще получим своето. Съгласни ли сте?

Ловната дружинка се отдалечи на няколко разкрача. Започнаха да

се съвещават, като не изпускаха от поглед юношите. Мелхо'а вдигна поглед към него и за първи път от толкова години промълви:

– А аз кога ще получа своето? – гласът и беше нисък и нежен. В сърцето на момъка нещо се прекърши. Искаше този глас да чува всеки ден през своя живот и тези смарагдови очи да са до него завинаги. – Ти си всичко, което искам!

– Всичко ще се нареди. Повярвай ми! Не е в тяхна власт да ни разделят.

Наведе се и устните им се сляха. Всичко останало се изгуби. Вече нямаше значение какво ги очаква – нито ловците, нито боговете или смъртта. Те бяха заедно и имаха всичко, от което се нуждаеха. Целувката им изглежда ускори решението на мъжете, защото те се приближиха, прекъсвайки ги с груби гласове:

– Достатъчно! Магот ти идваш с нас! – бяха уверени, сякаш решението бе изцяло тяхно. – Ще оставим това чудовище да се върне в ада, откъдето е изпъзляло, само заради уважението ни към покойните ти родители. Знаем, че не си виновен. Едва ли има човек, който да устои на мерзките магии на чедата на мрака!? Хайде! Тръгваме!

В душата на момъка нещо се скъса, когато се отдели от момичето. Нямаше друг избор. Това беше единствения начин да я спаси. Решението на сселяните му не бе от значение. Той щеше да я намери отново. Последва ловците с гордо вдигната глава.

Стоеше затворен вече цяла седмица. Домът му се бе превърнал в негов затвор. Отвън денонощно имаше по един пазач и беше доста трудно да се измъкне. Нямаше представа докога ще бъде така. Не виждаше реален шанс нещата да се подобрят. Не бе лишаван от нищо. Носеха му достатъчно храна. Веднъж седмично идваше някоя жена, за да почисти. Грижеха се за него и това го подлудяваше. Мразеше погледите, които му отправяха тези жени. Всичкото това съчувствие и измамно разбиране го вбесяваха. Сякаш бе заразен от нещо или душевно болен. Може би трябваше да се срамува от своите чувства? Всички бяха с толкова закърнели мозъци. Защо просто не го оставеха на мира? Имаше моменти, в които не можеше да си намери място из къщата. Обикаляше от стая в стая, неспособен да се примири с положението, в което се намираще. Не беше свикнал да се заседява в дома си. Обичаше да е навън сред свободните лесове. Не му даваше мира и притеснението за това къде е Мелхо'а и какво прави. Дали не и се бе случило нещо лошо? Бяха ли я открили ловците отново? Мислеше ли за него?

Историята му беше вероятно най-скандалната случка, която беше

ставала в селото. Хората говореха само за това и клатеха невярващо глави: „А какво добро дете бе само!?“. Старейшините му забраниха да напуска дома на родителите си, докато не се отърве от натрапчивите си желаниа и не преодолее магията на демона. „За негово собствено добро!“: както се изразиха те. Никой дори за миг не предположи естеството на тази магия. Това беше магията на любовта. Нещо истинско, което времето не лекуваше. Но селяните бяха забравили подобни неща още преди поколения. За тях не съществуваха такива силни емоции. Водеха спокоен живот, но дали бе пълноценен? Магот знаеше какво пропускат, но неговото мнение вече не се изслушваше.

Днес нещо навън се беше променило, но все още никой не бе дошъл, за да му каже какво става. Още от сутринта се чуваше необичайно оживление. Хората сновяха насам-натам превъзбудени. Нещо голямо се бе случило. Дали не бяха заловили Мелхо'а? Възможно ли беше това да е причината за цялата тази суетня? Крачеше нервно между стените, като хванат в капан звяр. След това дойдоха конниците. В селото никой не използваше коне за езда. Конниците дойдоха и зараздаваха команди. Скоро всичко отново утихна. Любопитството на младежа го изгаряше. Около обяд при него влезна пазачът му.

– Какво става навън? – Магот се нуждаеше от информация. – Кои са хората, които дойдоха?

– Ела с мен! И на мен не ми казаха нищо, но желаят всички да се съберем пред дома на старейшините. Всички, без изключение. Вероятно някакви войни са дошли. Убий ме, ако мога да си представя какво биха могли да искат от нас!

Пазачът бе на годините на своя затворник и любопитството го гризеше не по-малко.

– Довели са и някаква парцалива тълпа със себе си. Оставиха ги да чакат извън селото. Охраняват ги и най-вероятно са затворници. Съжалявам, но трябва да те вържа. Така ми нарешиха.

Продължаваше да бърбори и докато връзваше ръцете на Магот. Изведе го и се насочиха към площадчето пред най-голямата сграда в селото. Когато стигнаха там пред погледа им се откри странна гледка. Всички от селото се бяха събрали тук: жени, деца, мъже. Пред дома се бяха скупчили старейшините и обсъждаха нещо. Не беше обаче необичайно събиране това, което правеше впечатление.

До групата от спорещи старчета се бе изправил мъж. Истински мъж. Стърчеше с една глава над всички. Беше огромен. Изпод бронята му се подаваха две могъщи ръце, сякаш два дънера бяха прикачени към

рамената му. На кръста му бе закачена огромна двуостра брадва. През ума на юношата мина мисълта, че би изглеждал гол без нея. Изпод смолисточерните му къдри гледаха две сиви и студени очи. Хората избягваха да попадат пред взора им, но ако все пак случайно очите им се засечаха, веднага осъзнаваха колко интересни за съзерцание са пръстите на краката им и не можеха да им се нагледат. Погледът на гиганта се спря на връзките на ръцете на Магот и се впи в очите му. Младият мъж не потрепери под преценяващия го оглед. Също така нахално започна да оглежда война. Това предизвика мимолетно потрепване на устните на суровия мъж, което би могло й да е усмивка, ако това лице изобщо знаеше значението на тази дума. От двете страни на боеца стояха по няколко войници и очите им шареха из тълпата. Явно всички се бяха събрали и колосът се прокашля привличайки вниманието към себе си. Настъпи пълна тишина.

– Името ми е Тевий. Капитан съм на Златните орли. Това са войните, които са първите, които влизат в битката. Наричат ни „смъртниците“. Сами се досещате защо. Може да не се интересувате и да не си плащате данъците, но вие сте част от кралството. И това, че си водите такъв спокоен живот, се дължи на защитата, която същото ви осигурява.

Говореше им очевидни истини, но никой не се интересуваше от ставащото толкова далеч извън пределите на родното им място.

– От две години сме във война и колкото и да ви е безразлично, хората умират за вашата свобода. Мои приятели загиват, за да може вие да водите жалкото си съществуване! – в очите му изгряха пламъците на ада. – И всички вие сте длъжни да дадете своя дан за тази война. Трябват ни доброволци за армията и аз съм се заел да намеря новите орли сред такива пиленца като вас.

От думите му лъхаше студенина и заплаха. Изчака шумът да позатихне и бавните им умове да асимилират чутото.

– Първи доброволец се записва онова хлапе, което сте арестували за нещо. Как ти е името момче?

– Магот. – погледа, с който посрещна изявлението на капитана, бе изпълнен с предизвикателство. – И не мисля, че съм хлапе.

– Ще видим. За какво са те свързали? – в погледа му блестяха весели искри. – Да не обезчестил нечия щерка?

– Беше омагьосан от демон, капитане – намеси се един от старейшините. – По-добре да остане при нас.

– Аз решавам какво е по-добре, старче! И не съм питал теб. Магот

идва с нас и толкова.

Обърна се към войниците си:

– Подберете подходящите доброволци и ги водете към казармите на Еглон. Там ще ги преразпределят. Взимам това момче и десетима от тези, които пазят останалите и продължаваме да събираме доброволци. Ще се видим в Еглон след месец.

– Слушаме, капитане!

Тевий пристъпи към Магот и преряза връзките, с които бяха присегнати китките му.

– Последвай ме, момче! Един ден ще успея да направя мъж от теб.

Отдалечиха се и излезнаха при тълпата от други „доброволци“. Капитанът подбра десетима войни, които имаха същия свиреп като него вид и се качиха на конете.

– Магот, ти ще яздиш с мен. Ела!

Огромният боен ат пристъпяше нетърпелив да потегли. Момъкът хвана протегнатата десница и се настани зад могъщия войн. Никога не беше яздил и вечерта едвам се движеше, но с нищо не показва умората си. През целия ден не стигнаха до друго селище, така че нямаха нови спътници, когато се настаниха около двата лагерни огъня. Капитанът със задоволство следеше движенията на своя повереник и опитите му да скрие своята болка. След като се нахраниха, той най-сетне го заговори:

– Каква е тази история за демони и магии. Винаги съм бил любопитен как хората могат да вярват на подобни дивотии.

Магот чистосърдечно разказа историята на своя живот и понеже някак си чувстваше близки всички тези мъже, който го бяха взели сред себе си, не спести нищо. В погледите им имаше само симпатия и съчувствие. Нямаше подигравка или презрение. Бяха мъже, които се бяха срещали твърде често със смъртта, така че можеха да оценят любовта и нейната сила. Въпреки, че не се познаваха те го разбираха и го приемаха. Това беше нещо, което никога не беше изпитвал преди.

– И това е всичко. – довърши разказът си.

– Е, какво пък толкова – капитанът се ухили. – Ако бяхте видели с първата ми жена, сигурно щяхте да ме изгорите на кладата, заради връзки с Нечестивия.

Всички избухнаха в смях. Най-после се почувства сред свои.

– Тия твои селяни за нищо не стават. Мисля, че ти сторихме услуга днес, като те взехме с нас.

– А защо точно мен избра?

– Абе, как да ти кажа? Видях нещо в теб, което ме подразни много.

Заприлича ми на някого и това е всичко.

– На кого?

– На мен! На кого друго!?

Магот се засмя:

– И сега какво?

– Сега ще спим! – Тевий го изгледа топло. – Ще съберем още бъдещи войници и се връщаме в Еглон. Там лично ще те обучавам за мой наместник. Трябва да те научим да се биеш и изобщо на други мъжки неща!

– Ще мога ли да се върна някога тук?

Всички се умълчаха.

– Ако оцелееш. Трябва да разбереш, че смъртта е наш постоянен спътник. Ако един ден проклетата война свърши, може би ще искаш да се върнеш. А може би не! Каквото и да стане едва ли ще се върнеш скоро. Ако твоето момиче те обича истински, ще те изчака. Не се притеснявай!

– Обича ме! Повярвай ми, капитане. Обича ме!

Кръвта бе навсякъде. Целият беше покрит с нея. Задушаващият дим от бушуващите пожари изпълваше дробовете и му пречеше да диша. С мъка си поемаше дъх и дори тогава сякаш огън изпълваше гърдния му кош. Сърцето му лудо беше. Очите му се пълнеха със сълзи, но нямаше как да ги избърше, тъй като ръцете му бяха подгизнали в кръв. Размахваше меч с всичките си останали сили. Острието потъваше в податливата плът. Виковете на умиращите и ранените се сливаха със звъна на остриетата. Битката бе започнала преди час, но в съзнанието му траеше цели векове. Нямаше сили да се предпазва от чуждите удари. Само размахваше собственото си оръжие, вложил в ударите всичката своя болка и агония. Отдавна бе престанал да мисли и да наблюдава. Замах със меч и пробождане. Още един труп в нозете му. Не се бореше за оцеляването си. Нищо нямаше значение. Беше отприщил своя гняв и сега просто трябваше да убива. Самоличността му беше без значение. Имаше врагове и те трябваше да умрат. Младо, още голобrado момче се изправи срещу него и замря в безпределен ужас, миг преди главата му да се отдели от торса. Нямаше пленници. Нямаше милост. Не трябваше да има и оцелели. Толкова много смърт!

Не можеше да изброи имената на всичките другари, които бе оставил по бойните полета. Идваха, сприятеляха се и изчезваха, оставили своите кости по безименните върхове. Само птиците и зверовете бяха на

техните погребални церемонии. Нямаше реквиemi. Гробове никога не бяха издигнати на техните последни пристани. Само небесата и техните светила покриваха мечтите и надеждите, така безсмислено погубени за миг.

Сякаш никога нямаше да свършат тези кръвопролития. Не беше онова момче напуснало своето село на коня на Капитана. Беше мъж и беше платил цялата цена за правото да се нарича такъв. Днес отново беше сред челните редици на атакуващите. Около него падаха другари, но вече се бе научил да не обръща внимание на тяхната кончина. Бе тук, за да убива. Неговият командир, както винаги беше пред всички. Виейки свиреп, той размахваше чудовищната си брадва. С всеки удар политаха и парчета кървава плът. За врагът бе „Касапина“, но за него бе почти баща. Обичаше го и му беше верен. Такива чувства изпитваха и всички, които някога бяха служили под негово командване. Пред очите на младия мъж заблудена стрела щръкна от врата на Тевий. С последни сили той съсече своя враг и колената му се подкосиха. С убийствена ярост войните заобиколиха своя лидер. Нямаше какво да сторят за него. Живота си отиваше от погледа му. Магот коленичи до него.

– Сега ти си им водач, Магот! Бъди такъв докрай. Не позволявай да те тъпче никой – от устните му изби кръв. – един съвет от мен. Върни се при твоето момиче, това нашето тук не е живот.

Ужасът на нашествениците – Капитан Тевий – издъхна. Пред очите на новия водач падна пелена. Отприщи се неговата ярост и като безумец, сипейки предизвикателства и обиди се връза във враговете. Дълго продължи клането. Нечий удар се стовари върху островърхия му шлем и в черепа му избухнаха огньовете. Миг преди да си отиде се зачуди: „Така ли свършва всичко!“.

Земята погълна много кръв този ден.

Наближаваше селото. Беше убеден в това.

Когато след битката се свести, разбра, че са го изоставили на полето. Вероятно са го сметнали за мъртъв с всичката тази кръв по него. Зарадва се, че откри коня си жив, на мястото, където го бе оставил в леса. Намери и тялото на Тевий и го занесе настрани в горите. Погребва го под клоните на вековно дърво. Мислеше много за последните му думи. Може би бе прав. Нямаше за какво да продължава да се бие. Другарите му бяха мъртви, командира също. Това не беше неговата война. Дори не бе виждал краля, за когото воюваше. Само кръв и смърт. Стига толкова. Време бе да се прибере у дома. Ако имаше изобщо такова място.

Мъглите сякаш се поразредиха, като му дадоха възможност да зърне родното си място. Бавно приближи до залостените врати. Много неща бяха така както си ги спомняше, но мизерията сякаш се бе засилила. Нивите бяха, в по-голямата си част, необработени. Посевите линееха. Не се чуваше детски смях. Потропа по портите. Отвътре му отвориха, но към него се насочиха няколко копия. Да! Нещата определено се бяха променили.

– Ще приютите ли един пътник? Нямам лоши намерения.

Отвътре се чува приглушени гласове и най-накрая вратата бе отворена. Стражите оглеждаха околностите зад него. Влезе в пределите на поселището и бе поразен от нищетата, която го заобикаляше. Дали това бяха последици от продължителната война? Хората спираха и открито го зяпаха. Децата се бяха втрещили ококорени в него.

Никой не го позна. Знаеше как изглежда в техните очи. Сега беше станал истински войн. Смъртта прозираше в зениците му. Беше мускулест и висок. Тук нямаше човек, който да може да го гледа в очите. Знаеше какво впечатление му беше направил Капитана преди толкова време. Нещо го присви при този спомен. Тръсна глава. Нямаше да позволи на миналото да го обсеби. Поне не и точно сега. Сега той беше този, който въздействаше така на околните. Беше опасен.

Хората се бяха събрали, точно както преди години, пред дома на старейшините. Те самите също бяха там. Сякаш извадени от едно друго време. Вечни и непроменящи се.

– Добре си дошъл, страннико! Разполагай се удобно. Ще ти предложим каквото можем, но напоследък живеем в трудни времена.

Седна при тях и непринудено ги заразително за живота им. Цялото население се беше насъбрало подтиквано от любопитство. Бяха значително по-малко хора, отколкото той си спомняше. Последните години реколтата била слаба, а за лов вече и дума не можело да става. Горите взимали своето. Дивечът вече не се доближавал наоколо. Демони убивали с падането на нощта. Само мъже загивали. Гибелта идвала заедно с мрака. Посевите заболявали от странни и непознати болести. Сякаш цялата природа и пъкълът се били съюзили, за да ги унищожат.

Магот им разказа за войната, но не сподели кой в действителност е той. Разказа им за смъртта и за далечни места и хора. Вечерта неусетно мина и той отиде със семейството, което беше предложило да го приюти. Обеща, че ще научи стражите да боравят с оръжие, за да имат поне някакъв шанс срещу демоните. Уморен си легна в твърдото легло.

Колко странно се обръщаха нещата? М как лесно се бе изгубило

цялото безгрижие и лекомислие в съселяните му. Въпреки начина, но който се бяха отнесли с него, му дожаля за тях. Все пак го бяха отгледали. Щеше да остане и да им помогне, с каквото може.

Дали тя още беше тук? Помнеше ли го?

Събудиха го писъци и викове. Грабна меча си и само по набедрена препаска изкочи на улицата. Затича по посока на шумотевицата. Срещу него тичаше жена и пицеше изпаднала в ужас.

– Какво става, жено? – разтърси я доста грубо той.

– Демон.

Друго не можа да долови сред неразбираемите ѝ брътвежи, но това бе достатъчно. На площадчето се събираха въоръжени мъже. В краката им лежеше мъртвото тяло на един от старите съветници. Беше жестоко убит и то скоро, тъй като кръвта му продължаваше да тече.

– Къде е? Дяволите да ви вземат! Кой го направи?

– Вътре е – един от мъжете му посочи каменното здание, като избгваше да го гледа в очите.

– Страхливци! – Магот се приближи с грациозната стъпка на ловуваща пантера към тънештата в мрак постройка.

Изведнъж тъмнината се раздвижи, придобивайки очертания. Бавно към него пристъпи демона-убиец. Лунните лъчи се отразиха от черните ѝ люспи. Двете огромни крила се разпериха за миг и след това се прибраха. Две зелени очи потънаха в неговия поглед.

– Мелхо'а.

Беше учудване и същевременно копнеж. Усмивка озари прекрасно то и лице. Не! Не го беше забравила. От цялото ѝ същество струеше любов. Любов по-силна от всичко. Всеизгаряща и поглъщаща самото му същество. Любов способна и на омраза и на отмъщение, към тези, които биха ѝ попречили. Любов каквато само една жена би могла да притежава. Две криле – черни като тъмнината – ги обвиха и двамата се стопиха в нощта.

КРАЙ

© Йото Йотов

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:
ИК „Яспис“, 2004

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4452>]